

Arrest

nr. 167 962 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 6. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 november 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 6 oktober 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, komen op 14 november 2008 België binnen en vragen op 18 november 2008 asiel aan. Op 4 september 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 35 005 en 35 008 van

27 november 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. De Raad van State beslist bij beschikkingen nrs. 5237 en 5242 van 28 januari 2010 dat de cassatieberoepen tegen deze arresten niet toelaatbaar zijn.

1.2. Op 4 januari 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 29 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 162 509 van 22 februari 2016 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3. Op 14 januari 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.4. Op 9 juni 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 15 juni 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.5. Op 6 september 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 2 oktober 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 6 oktober 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.09.2011 (en de aanvullingen van 16.12.2011, 18.07.2013, 21.10.2013, 25.02.2014, 8.07.2014, 29.10.2014, 24.03.2015 en 9.09.2015) werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (het hebben van een vrienden- en kennissenkring en de voorgelegde getuigenverklaringen, het voorgelegde werkaanbod voor mijnheer, het kunnen spreken van de Franse taal en het voorgelegde attest van mevrouw, de vele gevolgde opleidingen van mijnheer (o.a. lessen en informatica) en de voorgelegde attesten daarvan) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 18.11.2008 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 27.11.2009 met een beslissing 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ze betekenden op 21.01.2010 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkozen daaraan geen gevolg te geven. Op 09.06.2011 vroegen

ze een tweede keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 15.06.2011 afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van de asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar voor de eerste en 6 dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het beroep ingesteld bij de Raad van State werd op 28.01.2010 niet toelaatbaar verklaard (RvS. Arrestnr. 5242 en 5237).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Wat de scholing van het jongste kind echter betreft; kinderen jonger dan 6 jaar zijn niet schoolplichtig in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

Betreffende de scholing van de twee oudste kinderen; hun scholing behoeft geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien is de verplichte scholing van O. (...) gestart in illegaal verblijf.

De scholing van N. (...) vond plaats in precair verblijf; de ouders hebben steeds geweten dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds juli 2011 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.

Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft de bewering dat de kinderen nooit het Arabisch alfabet hebben aangeleerd en gezien hun scholing in België in het Frans verloopt, ze moeilijk kunnen omschakelen naar onderwijs in het Arabisch, dient er opgemerkt te worden dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Arabisch, wat toch hun moedertaal is, zouden spreken en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in het Arabisch. Wat er ook van zij, betrokkenen dienden te weten dat de scholing van hun kinderen, alsook hun verblijf in België precair en eventueel tijdelijk was, waardoor ze hun kennis van het Arabisch en het Arabisch alfabet hadden moeten aanleren of hadden moeten laten leren.

Het argument dat hun derde kindje, R. (...), in België werd geboren, verantwoordt niet dat hun verblijf in België wordt geregulariseerd. Er dient te worden opgemerkt dat uit het louter feit dat men in België wordt geboren, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf vloeit.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw (m.n. depressie); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Een aanvraag art. 9ter werd reeds ingediend op 4.01.2010. Deze werd onontvankelijk verklaard op 29.03.2012. Een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter werd ingediend op 11.07.2012; deze dient nog te worden behandeld.
(...)"

1.6. Op 18 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6.1. Nadat deze beslissingen op 1 december 2015 werden ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 162 666 van 24 februari 2016 het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.6.2. Op 9 december 2015 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze

beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 183 786.

1.6.3. Op 3 februari 2016 worden de in punt 1.6.2. bedoelde beslissingen ingetrokken.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt er op gewezen dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard ten aanzien van de vijf verzoekende partijen en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde, de vierde en de vijfde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd van respectievelijk twaalf jaar, negen jaar en vijf jaar niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en de tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, de vierde en de vijfde verzoekende partij onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een kennelijke appreciatiefout opgeworpen, evenals machtsoverschrijding.

Het middel onderbouwd is als volgt:

“1. De bestreden beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis beschouwt dat “de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”;

Deze conclusie is echter gebaseerd op een foutieve redenering.

1.1. Ten eerste oordeelt de bestreden beslissing dat “Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM”

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het gezinsleven maar ook het privé-leven.

Het begrip « privé-leven » is een brede term en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29, wij onderstrepen) :

“La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Džiautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B).

Verzoekers verankering in België, gedurende zeven jaar, alsook het feit dat ze goed geïntegreerd zijn, Frans spreken... tonen aan dat zij in België een privéleven hebben, dat val onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Beweren dat sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen is dus strijdig met de inhoud van artikel 8 EVRM.

Dit maakt daarenboven een schending van de motiveringsplicht: verwerende partij heeft deze elementen inderdaad niet onderzocht.

Nochtans verplicht het grondrecht op privéleven, in bijzonderheid artikel 8 EVRM (alleen of gepaard met de motiveringsplichten die hierboven werden ontwikkeld), de verwerende partij om de privé-leven van verzoeker zo zorgvuldig mogelijk te onderzoeken, en dat de motivering van de beslissingen deze zeer zorgvuldige analyse weerdrukt :

« Het bestuur was op de hoogte van de gezinstoestand, maar heeft hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt. » (RvV 7.01.2010, nr. 36 715)

« Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance (...) et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. » (RvV 25.10.2013, nr 112 862)

« l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause » ; « la partie défenderesse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale » (RvV nr 139 759, 26.02.2015);

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Uw Raad heeft ook gesteld dat de administratie “reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue, sans toutefois qu'il lui appartienne de faire elle-même la preuve

des allégations de la partie requérante quant à ce.” (RvV arrest nr 14.727 van 31 juli 2008 ; RvV nr 35 100 van 30 november 2009).

De bestreden beslissing stoelt niet op een zorgvuldige analyse, en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplichten, en verzoekers grondrecht op privéleven.

1.2. De bestreden beslissing stelt vervolgens, betreffende de onderbreking van de scholing van de kinderen, dat “hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

Het Grondwettelijk Hof heeft echter geoordeeld in een arrest nr. 145/2008 van 30 oktober 2008: “B.7.2. Bovendien, door de kinderen van niet uitkeringsgerechtigde volledig werklozen niet de verhoogde kinderbijslag te geven die het toekent aan de kinderen van uitkeringsgerechtigde volledig werklozen, schendt artikel 42bis, eerste lid, artikel 2 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, dat verbiedt dat het kind wordt gediscrimineerd op basis van de status van de ouders, wettige voogden of familieleden van het kind. Het is immers niet bestaanbaar met die bepaling dat ten aanzien van een kind, begunstigde van de kinderbijslag, aan het totale bedrag van die bijslag wordt geraakt, enkel gelet op de situatie van niet uitkeringsgerechtigde werkloze van de rechthebbende.”

Volgens het Grondwettelijk Hof mag er dus geen discriminatie bestaan tussen kinderen op basis van de status van de ouders. Het feit dat verzoekers geen verblijfsrecht hebben in België mag er dus niet voor zorgen dat hun kinderen gediscrimineerd worden op vlak van onderwijs.

De bestreden beslissing mag het status van de ouders dus niet inroepen om te argumenteren dat de kinderen een minderwaardig recht zouden hebben op onderwijs dan andere kinderen.

Daarenboven kan verweerder zich niet baseren op de keuzes van de ouders in het verleden om de verplichting voor de administratie rekening te houden met het Hoger belang (artikel 3 kinderrechtenverdrag) van het kind niet aan de kant te schuiven. De bestreden beslissing onderzoekt het Hoger belang van het kind niet. Dit is een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing, gezien het de aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk verklaart, schendt daarenboven artikel 3 van het kinderrechtenverdrag doordat het hoger belang van het kind niet werd geëerbiedigd: de kinderen die al jaren naar school gaan in België, hier hun sociaal leven hebben gebouwd, zullen hun belangen zwaar beschadigd zien als ze gedwongen worden om terug te keren naar Algerije.

1.3. De bestreden beslissing stelt vervolgens:

“Wat betreft de bewering dat de kinderen nooit het Arabisch alfabet hebben aangeleerd en gezien hun scholing in België in het Frans verloopt, ze moeilijk kunnen omschakelen naar onderwijs in het Arabisch, dient er opgemerkt te worden dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Arabisch, wat toch hun moedertaal is zouden spreken”

Er moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat de kinderen van verzoekers thuis Arabisch spreken. Dit kan inderdaad logisch klinken gezien de moedertaal van de ouders Arabisch is, maar dit blijft een loutere veronderstelling. Veronderstelling die daarenboven enkel de spreektaal betreft: het is niet door een taal te spreken dat men het alfabet leert.

De kinderen spreken dus waarschijnlijk voldoende Arabisch om met hun ouders te spreken en de familie, maar om het Arabisch en diens alfabet te beheersen op een manier die hen zou toelaten om de school te volgen is het noodzakelijk dat de ouders hen lessen zouden geven van de Arabische taal, wat niet het geval is geweest. De kinderen zijn enkel geschoold in het Frans en leren enkel in deze taal schrijven.

1.4. De bestreden beslissing stelt verder: “het argument dat hun derde kindje, R. (...), in België werd geboren, verantwoordt niet dat hun verblijf in België wordt geregulariseerd. Er dient te worden opgemerkt dat uit het louter feit dat men in België wordt geboren, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf vloeit”.

De bestreden beslissing verwacht hier de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de beslissing. Ook al vloeit niet automatisch een recht op verblijf uit dit feit, is dit wel een serieus argument dat er

buitengewone omstandigheden zijn waardoor verzoekers niet kunnen terugkeren naar Algerije alvorens hun aanvraag in te dienen: R. (...) is nu 5 jaar oud en heeft altijd in België gewoond. Terugkeren naar Algerije voor de tijd van de procedure alvorens opnieuw naar België te kunnen komen is traumatiserend voor een kind van zijn leeftijd.

Er moet dus worden geoordeeld dat er wel buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, waardoor verzoekers hun aanvraag in België mogen indienen. De bestreden beslissing motiveert niet waarom dit niet het geval zou zijn.

2. De bestreden beslissing stelt vervolgens dat de medische elementen in het kader van een aanvraag 9ter en niet in het kader van een aanvraag 9bis moeten worden ingeroepen. Deze elementen worden echter toegevoegd aan een geheel van elementen die verklaren waarom verzoekers niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst alvorens de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

Medische elementen moeten onderzocht worden in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag 9bis. Verwerende partij mag ze niet aan de kant schuiven louter omdat een aanvraag 9ter werd ingediend. Zo heeft Uw raad geoordeeld in een arrest nr. 38.847 van 17 februari 2010:

“3.1. Le Conseil rappelle que dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9, alinéa 3, devenu 9 bis, de la loi du 15 décembre 1980, l'appréciation des « circonstances exceptionnelles » auxquelles se réfère cette disposition constitue une étape déterminante de l'examen de la demande, dès lors qu'elle en conditionne directement la recevabilité en Belgique, en dérogation à la règle générale d'introduction dans le pays d'origine ou de résidence de l'étranger, et ce quels que puissent être par ailleurs les motifs mêmes pour lesquels le séjour est demandé. Il a par ailleurs déjà été jugé que les « circonstances exceptionnelles » précitées sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement (en ce sens, notamment : C.E., n° 107.621, 31 mars 2002 ; CE, n° 120.101, 2 juin 2003).

Le Conseil souligne encore que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, mais n'implique que l'obligation d'informer celle-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels du requérant.

3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour, la requérante avait invoqué son souhait « de poursuivre son suivi médical suite à des ennuis de santé antérieurs ».

Or, quand bien même cet argument était formulé de manière floue et non étayée, ce que la décision attaquée ne relève nullement, il se devait formellement de recevoir une réponse autre qu'un simple renvoi à la procédure de l'article 9 ter de la loi précitée du 15 décembre 1980, pareil élément pouvant, le cas échéant, constituer une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980, sans s'inscrire nécessairement dans le cadre de l'article 9 ter de ladite loi. »

In een arrest 42.699 van 29 april 2010 heeft Uw Raad geoordeeld:

“S'agissant des deux premières branches du moyen unique et, plus précisément, de l'argument du requérant relatif à sa situation médicale, force est de constater que les éléments médicaux invoqués par le requérant, même s'ils étaient formulés de manière floue et non étayée (ce que la décision attaquée ne relève pas), se devaient formellement de recevoir une réponse autre qu'un simple renvoi à la procédure de l'article 9 ter de la loi précitée du 15 décembre 1980. En effet, ces éléments peuvent le cas échéant constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980. Le requérant et sa situation médicale ne s'inscrivent pas nécessairement dans le cadre de l'article 9 ter de ladite loi. La décision attaquée n'est donc pas adéquatement motivée »

Het is dus duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing, die louter stelt: “een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter werd ingediend op 11.07.2012; deze dient nog te worden behandeld” beantwoordt niet aan de motiveringsplicht. De bestreden beslissing laat niet toe om te begrijpen waarom de ernstige ziekte van verzoekster geen buitengewone omstandigheid zou zijn, terwijl het vaste rechtspraak is van Uw Raad dat medische argumenten wel aangevoerd kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing moet dus worden vernietigd.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enig middel voeren verzoekers een schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het kinderrechtenverdrag. Zij stellen bovendien dat er sprake is van machtsoverschrijding en van een kennelijke appreciatiefout.

Verzoekers verwijten verwerende partij dat hun privéleven niet werd onderzocht. Zij stellen dat zij gedurende 7 jaar verankerd zijn in België, goed geïntegreerd zijn, Frans spreken en derhalve aantonen alhier een privéleven te hebben.

Zij vervolgen dat verwerende partij de status van de ouders niet mag inroepen om te argumenteren dat de kinderen een minderwaardig recht zouden hebben op onderwijs dan andere kinderen. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag zou geschonden zijn, omdat verwerende partij het hoger belang van het kind niet zou eerbiedigen.

Verzoekers stellen dat verwerende partij bovendien uitgaat van een veronderstelling dat de kinderen Arabisch spreken en vervolgen dat hun jongste kind daarenboven in België geboren is, zodat het enorm traumatiserend is om naar Algerije te gaan voor de tijd die nodig is om de procedure te voeren.

Zij geven tot slot aan dat de medische elementen onderzocht dienden te worden in het kader van de ontvankelijkheid van huidige aanvraag.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de grondslag vormt om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, een uitzonderingsbepaling is en bijgevolg restrictief moet worden geïnterpreteerd. De buitengewone omstandigheden moeten de terugkeer naar het buitenland voor de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het is de vreemdeling, die in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen of een ernstige ziekte.

De buitengewone omstandigheden strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er wel toe aan te geven waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Ze mogen aldus niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Een interpretatie waarbij “het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen”, doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip “buitengewone omstandigheden” werd herbevestigd.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”. Hij lichtte dit begrip, zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat, als volgt toe:

“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd.

Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». (Parl. St.Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.)

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld zijn de elementen van verblijf en integratie, waarnaar verzoekers verwijzen, elementen die ten gronde dienen te worden beoordeeld. Dit betreffen evenwel geen buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het buitenland voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Verzoekers zijn derhalve verkeerdelijk van oordeel als zou geen rekening zijn gehouden met hun privéleven, dat zij beschrijven als het spreken van de Franse taal, het verblijf in België sedert 7 jaar en het goed geïntegreerd zijn. De motieven van de bestreden beslissing luiden immers als volgt:

“De elementen van integratie (het hebben van een vrienden- en kennissenkring en de voorgelegde getuigenverklaringen, het voorgelegde werkaanbod voor mijnheer, het kunnen spreken van de Franse taal en het voorgelegde attest van mevrouw, de vele gevolgde opleidingen van mijnheer (o.a. lassen en informatica) en de voorgelegde attesten daarvan) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)

Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.”

In de bestreden beslissing wordt overigens terecht gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen ter bescherming van gewone sociale relaties (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Verzoekers tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. (RvV 12 juli 2013, nr. 106.688)

Daar waar verzoekers een schending aanvoeren van artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, dat bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen, wijst verwerende partij er vooreerst op dat dit artikel van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers trachten voor te houden, dient aan die bepaling dan ook een directe werking te worden ontzegd. (RvV 4 maart 2011, nr. 57.342)

Bovendien heeft verwerende partij wel degelijk een grondig onderzoek geleverd naar de door de verzoekers aangevoerde elementen die betrekking hebben op het belang van hun kinderen, doch er werd geoordeeld, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, dat de aangevoerde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen die een terugkeer door verzoekers naar het land van herkomst verhinderen. Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij met bepaalde door hun aangebrachte elementen betreffende het belang van de kinderen geen rekening zou hebben gehouden of dat hieromtrent niet werd gemotiveerd.

Verzoekers geven een verkeerde weergave van de motieven van de bestreden beslissing, nu nergens in de beslissing wordt gesteld dat hun status rechtvaardigt dat de kinderen een minderwaardig recht zouden hebben op onderwijs dan andere kinderen.

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gesteld dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar verzoekers niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Er wordt vervolgd dat wat de scholing van het jongste kind betreft, zij nog niet schoolplichtig is in België daar zij jonger dan 6 jaar is. Aangaande de twee oudste kinderen wordt aangegeven dat zij geen gespecialiseerd onderwijs behoeven, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Dit betwisten verzoekers geenszins. Zij laten voorgaande motieven geheel onbesproken. Verzoekers laten inderdaad na aan te tonen als zou er geen scholing kunnen verkregen worden in het land van herkomst, noch als zouden hun kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven, zodat zij niet aannemelijk maken als zou het schoollopen van hun kinderen als een buitengewone omstandigheid dient te worden aanzien. Die stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

Verzoekers beperken zich te poneren als zou verwerende partij de status van de ouders niet kunnen inroepen om te argumenteren dat de kinderen een minderwaardig recht zou hebben op onderwijs, terwijl in de bestreden beslissing enkel terecht wordt gesteld dat de ouders de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. De scholing van O. (...) is gestart in illegaal verblijf. De scholing van N. (...) vond plaats in precair verblijf. Verzoekers hebben steeds geweten dat de opleiding in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verzoeker ontkennen niet dat de scholing sinds juli 2011 plaatsvindt in illegaal verblijf. Verwerende partij heeft in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). Verzoekers laten na op concrete wijze aan te tonen dat de overwegingen in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn (RvS 22 februari

2007, nr. 168.177). Ook door louter te betogen dat geen rekening is gehouden met de belangen van de kinderen en te stellen dat de kinderen een minderwaardig recht zouden hebben op onderwijs omwille van de status van hun ouders, wat overigens nergens wordt gesteld in de bestreden beslissing, blijven zij op dit punt in gebreke.

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juli 2013 met nummer 106.946:

“Er blijkt aldus op geen enkele wijze dat de scholing niet kan worden verdergezet in het herkomstland. Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Wat dit punt betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing trouwens nog uitdrukkelijk gesteld dat de verplichte scholing steeds heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf. Niettemin oordeelden verzoekers er voor de kinderen een nieuw schooljaar te laten aanvangen. De omstandigheid waar verzoekers zich nu op beroepen is bijgevolg het gevolg van een eigen keuze van verzoekers en geen buitengewone omstandigheid. De Raad benadrukt dat verweerder in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888) en dat verzoekers nalaten op concrete wijze aan te tonen dat de overwegingen van verweerder kennelijk onredelijk zouden zijn (RvS 22 februari 2007, nr. 168.177). Ook door louter te betogen dat geen rekening is gehouden met de belangen van de kinderen en te stellen dat de kinderen niet mogen worden gestraft voor de acties van de ouders, blijven zij op dit punt in gebreke. Er kan immers worden aangenomen dat verweerder wel degelijk ook de belang En van de kinderen mee in rekening heeft gehouden, doch van oordeel was dat deze een terugkeer naar het herkomstland niet verhinderen nu er geen aanwijzingen voorhanden zijn dat zij de scholing niet kunnen verderzetten in het herkomstland. Zoals reeds aangegeven, blijkt het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet.”

Verzoekers stellen nog dat verwerende partij uitgaat van een veronderstelling dat de kinderen Arabisch spreken, terwijl zij vervolgens toegeven dat “de moedertaal van de ouders Arabisch is” en dat “de kinderen (...) dus waarschijnlijk voldoende Arabisch (spreken) om met hun ouders te spreken en de familie”. Zij laten gelden dat de kinderen evenwel het alfabet niet kennen, terwijl in de bestreden beslissing dienaangaande terecht wordt gesteld dat verzoekers hoe dan ook dienden te weten dat de scholing van hun kinderen, alsook hun verblijf in België precair en eventueel tijdelijk was, waardoor zij hun kinderen het Arabisch en het Arabisch alfabet hadden moeten laten aanleren. Ook dit motief laten verzoekers onbesproken en zij tonen met hun kritiek derhalve niet aan als zou verwerende partij op kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze tot die beoordeling is gekomen.

Verzoekers geven vervolgens een eenzijdige lezing van de bestreden beslissing daar waar zij kritiek leveren op het motief dat het feit dat hun jongste kind in België geboren is niet verantwoordt dat hun verblijf dient te worden geregulariseerd, daar dit motief in samenhang dient te worden gelezen met de voorgaande motieven aangaande hun kinderen. Er wordt duidelijk aangegeven om welke redenen de aanwezigheid van hun kinderen op het Belgisch grondgebied niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers tonen overigens niet aan welk belang zij hebben bij hun kritiek aangezien het feit dat hun zoon op het Belgisch grondgebied geboren is, niet tot gevolg heeft dat een terugkeer naar het land van herkomst of verblijf van het hele gezin onmogelijk of bijzonder moeilijk is. Verzoekers beperken zich dienaangaande tot een ongestaafd betoog als zou een reis naar Algerije traumatiserend zijn voor hun zoon.

Tot slot dient te worden aangegeven dat de medische argumenten van verzoekers wel degelijk in rekening werden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, doch er werd op gewezen dat deze medische elementen het voorwerp uitmaken van een afzonderlijke procedure die verzoekers bovendien hebben ingesteld. De Raad oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is van verwerende partij om erop te wijzen dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een afzonderlijke procedure is die afzonderlijk zal worden afgehandeld, nu de vreemdelingenwet zelf in een afzonderlijke procedure voorziet voor medische aanvragen (procedure volgens artikel 9ter van de vreemdelingenwet), die los staat van aanvragen om machtiging tot verblijf (procedure volgens artikel 9bis van de vreemdelingenwet).

“2.6. De medische argumenten van verzoekster werden wel degelijk in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, doch er werd op gewezen dat deze medische elementen het voorwerp uitmaken van een afzonderlijke procedure die verzoekster bovendien heeft ingesteld:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene zoon; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene vrij het resultaat van haar aanvraag op basis van artikel 9ter af te wachten.”

2.7. De verwijzing naar de ingediende aanvraag van 17 november 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet steunt op een correcte feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk van de het bestuur om erop te wijzen dat dit een afzonderlijke procedure is die afzonderlijk zal worden afgehandeld, nu de vreemdelingenwet zelf in een afzonderlijke procedure voorziet voor medische aanvragen (procedure volgens artikel 9ter van de vreemdelingenwet), die los staat van aanvragen om machtiging tot verblijf (procedure volgens artikel 9bis van de vreemdelingenwet).

2.8. Uit de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband heel duidelijk afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend te worden bij het bestuur. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende heeft, die verzoekster dient af te wachten.” (RvV 17 februari 2012, nr. 75.380)

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekers laat niet toe de door hen aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is niet ernstig.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM en artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag door de bestreden beslissing geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag inroepen, wordt erop gewezen dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze bepaling niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

4.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan

worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt in de beslissing omstandig toegelicht dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, met name de elementen met betrekking tot hun integratie, het recht op een gezins- en familieleven en privéleven, de duur van de asielprocedure, het gegeven dat de kinderen in België school lopen en geen kennis hebben van het Arabisch alfabet, het gegeven dat de vijfde verzoeker in België werd geboren en de medische toestand van de tweede verzoekster, “*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland*”. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.4. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.3.4.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu menen de verzoekende partijen dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat “(g)ewone sociale relaties (...) niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (vallen).” Deze

overweging strookt evenwel met de vaste rechtspraak van de Raad van State dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). De verzoekende partijen voeren verder aan dat zij in België een privéleven hebben, gezien zij hier al zeven jaar verblijven, ze goed geïntegreerd zijn en Frans spreken. Zij tonen hiermee echter niet aan dat de door hen opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop te worden gewezen dat het privéleven van de verzoekende partijen zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust waren dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* lichten de verzoekende partijen nergens – op voldoende duidelijke wijze – toe welke voldoende intense sociale of andere contacten zij op het Belgisch grondgebied zouden hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Aldus maken de verzoekende partijen het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar de arresten nrs. 36 715 van 7 januari 2010, 112 862 van 25 oktober 2013 en 139 759 van 26 februari 2015 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laten de verzoekende partijen na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.4.2. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partijen laten gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er van uitgaat dat hun kinderen Arabisch spreken, doch dat dit slechts een veronderstelling betreft die daarenboven enkel de spreektaal betreft en niet de kennis van het Arabisch alfabet. Zij betogen dat de kinderen waarschijnlijk voldoende Arabisch spreken om met hun ouders en familie te spreken, doch dat zij het Arabisch (alfabet) niet voldoende beheersen om in hun land van oorsprong school te volgen. De door de verzoekende partijen bekritiseerde vaststelling dat *“het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Arabisch, wat toch hun moedertaal is, zouden spreken en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in het Arabisch”*, vormt evenwel slechts een overtollig motief van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan de eventuele gegrondheid van de grieven van de verzoekende partijen tegen dit motief, in het licht van de vaststelling dat zij *“dienden te weten dat de scholing van hun kinderen, alsook hun verblijf in België precair en eventueel tijdelijk was, waardoor ze hun kennis van het Arabisch en het Arabisch alfabet hadden moeten aanleren of hadden moeten laten leren”*, die de verzoekende partijen op generlei wijze betwisten en die een determinerend motief uitmaakt, niet leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Voorts wijzen de verzoekende partijen erop dat hun derde kind in België werd geboren en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, wat dit punt betreft, de gegrondheid van de aanvraag met de ontvankelijkheid ervan door elkaar haalt en niet motiveert waarom het gegeven dat het derde kind van de verzoekende partijen in België werd geboren geen buitengewone omstandigheid vormt. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“(h)et argument dat hun derde kindje, (...), in België werd geboren, verantwoordt niet dat hun verblijf in België wordt geregulariseerd. Er dient te worden opgemerkt dat uit het louter feit dat men in België wordt geboren, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf vloeit”*. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. De gemachtigde motiveerde daarvoor reeds dat *“(b)etrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten”*.

Waar de verzoekende partijen nog aanvoeren dat een terugkeer naar Algerije een traumatische ervaring is voor een vijfjarige wordt erop gewezen dat zij zich beperken tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus maken zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

De verzoekende partijen werpen ten slotte op dat *“(m)edische elementen moeten onderzocht worden in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag 9bis”* en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“ze niet aan de kant (mag) schuiven louter omdat een aanvraag 9ter werd ingediend”*. De medische elementen waarop de verzoekende partijen zich in hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (en in de aanvullingen van die aanvraag) hebben beroepen, hebben zij evenwel reeds ingeroepen in hun aanvragen van 4 januari 2010 en 19 juli 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er blijkt dan ook niet welk belang de verzoekende partijen hebben bij hun grief, nu artikel 9bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en zij niet aantonen dat zij bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 6 september 2011 medische elementen hebben voorgelegd, die zij niet eerder in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hadden ingeroepen.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar de arresten nr. 38 847 van 17 februari 2010 en 42 699 van 29 april 2010 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus

laten de verzoekende partijen na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.4.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een appreciatiefout of machtsoverschrijding aangetoond.

4.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN